

[Hans Kjør.]

nomi- og budgetministeren har lagt så megen vægt på at fremhæve, men den indeholder også virkningerne af de 5,5 milliard stigninger, som er indeholdt i finanslovtallet. Og så kan vi jo erindre om, at når man nu gæfter på henimod 3 milliarder kr. i betalingsbalanceunderskud for 1973, så har vi immervæk stadig væk det lille problem, som vi også diskuterede, med den lille milliard, som vedrører betalingen af udlandsgæld, og til brug for den u-landshjælp, som vi nu engang yder.

Og så må man tage i betragtning, når man skal se på denne vurdering med de 3 milliarder kr., at der skal jo endda en hel del optimistiske forudsætninger til, for at det kan holde, nemlig at det beregnede forhold mellem importtallene og eksporttallene kan holde.

Det økonomiske sekretariat peger jo direkte på, at der er en betydelig risiko for, at opgang i den indre efterspørgsel kan udløse et så stærkt pres, at eksportfremgangen bremses og importopgangen forstærkes. Det er på denne alvorlige baggrund, vi i det konservative folkeparti må anse de besparelser, som regeringen og SF nu er enedes om, og som jo er tegnet gennem de afstemninger, der har fundet sted her, for aldeles utilstrækkelige, samtidig med at en række af de beslutninger, der er truffet ved denne lejlighed, efter vor opfattelse er direkte skadelige for den økonomiske udvikling. Jeg forstår rent ud sagt ikke, at regeringen tør stå for en økonomisk politik, som indebærer en stor risiko for at vise sig at være utilstrækkelig, for hvordan vil befolkningen reagere, når overophedningen hen på året ruller sig ud og det så vil vise sig nødvendigt med nye indgreb? Jeg tror, at vi for længst er nået dertil, at for at folk skal kunne forstå, hvad man laver af indgreb, må man hellere lave indgreb af en sådan virkning, at det virkelig virker og holder og gavner og forbedrer tingene, i stedet for alle de halv- eller kvartlapperier, som kendetegner udviklingen, og hvor man kan blive ved med at begynde forfra igen.

Jeg har også fået det indtryk, at der er såvel betydelige som betydende kredse inden for socialdemokratiet, der har følt denne frygt, og som gerne havde set, at besparelserne var af en tilstrækkelig størrelse

til at fjerne risikoen for senere nye indgreb. Har jeg ret i det indtryk, må man jo nu med beklagelse konstatere, at kræfterne hos disse medlemmer af regeringspartiet ikke har slået til over for de bindinger, som regeringen føler over for SF. Man må vel ellers hævde, at regeringen har haft en enestående chance for nu at få gennemført de tilstrækkelige besparelser, for hvornår har en regering tidligere haft en opposition, der som nu har budt på konkrete spareforslag? Det var bestemt ikke i KVR-regeringens tid, hvor den daværende opposition ligefrem jo ikke ville hjælpe med besparelser, tværtimod havde den jo den opfattelse, at det var roden til alt ondt, hvis man ville begynde at spare.

I det konservative folkeparti har vi fulgt en ganske klar linje i hele dette spørgsmål. Da vi i septembersamlingen havde fremlagt konkrete spareforslag på 2,2 milliarder kr., arbejdede vi støt videre med opgaven, vi opstillede en målsætning, og beløbet måtte selvsagt vokse som følge af, at regeringen gennemførte udgiftkrævende lovgivning. Under første behandling var hr. Lysholt Hansen inde på tanken, som han nævnedes her før, om at lade de faste udvalg indgå i sparebestrebelse. Det kom der for så vidt ikke noget ud af — og dog. I vort parti tog vi tanken op og satte hele gruppen til at arbejde med de konkrete spareforslag for at fylde den målsætning ud, vi havde opstillet, og resultatet er den spareplan, som vi kunne præstere den 7. marts. Det mål, vi satte os, var ved besparelserne i det første finansår at opnå en tilstrækkelig stramning til at dæmpe den inflation, som er under stærk udvikling: overophedning med store pristigninger forude er allerede i fuld gang. Vi har derudover anset det for nødvendigt at nå frem til mærkbare skattelettelser, specielt for mellemindkomsterne, i 1974, så vi igen kunne opnå, at det kunne betale sig at tjene mere, at yde mere. For at kunne nå disse mål sigtede vi på en besparelse, som det første finansår nødvendigvis måtte være på 3 milliarder kr. og det næste finansår på 4 milliarder kr., når vi skulle have sikkerhed for, at den nødvendige skattelettelse i 1974 kunne realiseres. Vi nåede vort sparemål i planen, og vi fastholdt dette mål gennem det ændringsforslag, der nu har været til afstemning.

Vi har jo netop store muligheder i øjeblik-